

אבי ולמן, העולם הזה

בנימין בן-דליה

לפתע, ביום ההולדת

יש מערכות, כמו הצבא, המפגישות את כולם. נכון הוא שמדורות מפתח כמו ראשי-משלה, שר-ביטחון, שר-חוץ, הן קריטיות.

הנה נחלש הבסיס להתי-נגרותך לחשיפה.

במשך 40 שנים מתקיימת המדינה. קרה משהו? עוד לא נתקלתי במצב המי-חייב שינוי!

מחלותיהם של משה דיין? גולדה מאיר? הנה, הנה, הם היו חולים, ואיך תיפקדו? זה התחום האישי ביותר, עד גבול מסויים.

מהו הגבול?

אם מדובר בנרקומן או בחולה תלוי. תני. מדוע שכל האומה תרע אם יש לי סרטן-המעיים או אין לי? למה?

מה בן מותר לאומה לר-עת?

שאושפתי לכדי-ימי, בעיקבות כריזק... ושהפסקתי, סוף-סוף, לעשן. אין לי ברירה, אסרו עלי.

ומה, אם כך, מצמרר אר-תך?

הרעיון שאי-שני ציבור יחוייב ללכת ולחשוף כרבים את רוחות-הבריאות שלו, משחרר-לדעתו. מה פתאום? הרי איננו חיים כאינרונזיה, שם לא מכירים זה את זה. לכך אני לא מוכן, אני מתנגד לזה!

מרדכי וירשובסקי ניתוח-לב-פיתוח: צריך להפריד בין המחלות...

באוגוסט לקה חנריה-כנסת מרדכי כי וירשובסקי בהתקף-לב. אחרי טיפול וצינתור, נותח בנובמבר ניי-תוחל-לב-פתוח. הוא עבר תהליך-החל-מה בן כמה שבועות.

שרשרת האירועים פורסמה בעיתון-נותר. בפרט, זכה בפירסום כנאו של ויר-שובסקי לכנסת ביום בחירת היושב-ראש. באותו הנוקד שוחרר וירשובסקי מבית-החולים, ואחרי-הצהריים התע-קש להגיע למישכון.

וירשובסקי מספר על תהליך-החל-מה קשה, מלווה במוראל ירוד, לעי-תים, ועל הצורך להיות תחת פיקוח רפואי:

"כבר לא הייתי שיש-שיבועה שבו-עות בבריקה. ביום החמישי, אחרי הכי-חירות (וירשובסקי רץ לראשות-עי-ריית תל-אביב), אלך לבריקה. הגיע הזמן.

"עכשיו חזרתי לפעילות מלאה, אבל זה לקח זמן. שמעתי שיצחק מודעי הרגיש לא טוב בתקופה הראשונה אחרי הניתוח. טילפנתי אליו ועודדתי אותו: אם אין לך חשק לעשות משהו, ואתה קצת חלש, אל תדאג. זה יעבור לך אחרי ארבע-חמישה שבועות."

"מודעי ואני עברנו את אותו הני-תוח, אם כי אני עברתי יותר מעקפים — אני עברתי שישה מעקפים, ואילו הוא רק ארבעה. צריך הרבה כוח-רצון כדי להתגבר

שגם כשאתה מחליט להיות אי-שני ציבור — הם שלך, ורק שלך.

"מה זאת אומרת, מחלות? פה כולנו חולים! אני, למשל, אדם פצוע. זוהי תוצאה של עם החי במילחמות, בלחצים תמידיים, במצב לא-נורמלי. מה הסי-פור הזה? מהו הקישקוש. הנה של כרי-אות? הרי קשה להניח שחולה-מיין או חולה-נפש מגיעים לכנסת..."

החשיפה נועדה להוציא זאת מתחום ההנחות וההשעי-רות!

נו, ואם יגיעו חולים כאלה לכנסת — הם בוודאי לא יחסכו מאמץ להסי-תיר זאת! לי אין מה להתבייש כמה שיש לי.

אני גם לא רוצה שהילדים שלי ייבהלו, יבואו כמבוכה. מה הם אשמים ברבר הזה? החיטוט הזה מפריע מאוד לילדים שלי.

יש רגעים בחיים, בפרט רגעים קשים, כשאדם רוצה להיות רק עם עצמו — "רק אני" כמה פחיתי שמה

מרדכי וירשובסקי, פצע בטוסיק...

סקרה לי ידלוף לעיתונות, והבן שלי, המשרת בצבא, ישמע זאת בדרך לא דרך! לשימחתי הצלחתי לשמור זאת בשקט. הוא בא הביתה לחופשה, וכך נודע לו.

בארצות-הברית נהוג לח-שוב שמי ש, "רץ" לפוליטיקה, צריך להיות נכון לחשוף הבל, ובכלל זה מצבי-בריאותו.

האנלוגיה הזאת לארצות-הברית מצחיקה אותי, באמת! אנחנו חולים במי-חלת המגלומניה, משווים עצמנו לפי-חות — אבל לפחות — לארצות-הבר-ית... שם הליך קבלת-ההחלטות הוא שונה. איזה כוח יש שם לנשיא, לשר-החוץ, לשר-ההגנה? נשיא ארצות-הבר-ית הוא מנהיג העולם המערבי!

כלומר: שר בעמדת-מיפ-תח צריך להיות חשוף גם במי-דינתו הקטנטונת?

אבל מדובר פה במדינה קטנה, בעם שעל פי רוב כולם מכירים בו את כולם.

שאל עמוד

דווקא מחבקים אותי

כל בתיפקודו — אין מקום ואין כל טעם לחשוף זאת. המצב שונה, כמובן, כשמדובר על נבחר החולה במחלה העי-לולה להשפיע על תיפקודו.

נו, ומי יקבע בנדרוך?

הקביעה חייבת להיעשות על-ידי מוסדות רפואיים. יש מקום לשקול שתקום ועדה רפואית של הכנסת, או ועדה המורכבת ממומחים. ועדה זאת צריכה להיות הסמכות העליונה בסור-גייה זאת.

אישה, יש לך בעייה עם חשיפת מצבך הרפואי?

לא, אין לי בעייה עם זה. אצלי — זוהי בעייה של עור. נכון, בעייה כואבת וממושכת, אבל אין זה מפריע לתיפי-קודי. נכון שמדובר בטיפולים ממוש-כים — לפי שעה אלה הם טיפולים אמבולטוריים — אבל איך מיגרלי-העמק נראית, כיצד התפתחה בתקופת-כהונתי? התוצאה מעידה על עצמה.

אתה רואה בשיחה שלננ חייטוב ברטיות?

לא, זה לא חיטוט בפרטיות. זוהי כהחלט. זכות הציבור לדעת. אני גם לא עד כדי כך נבוך לדבר על כך.

באת אתה מועמד יחיד בי-בחירות במיגדל-העמק. תושי-ביהעיר יודעים על מחלתך?

התושבים יודעים מזה. זהו מקום קטן. לא ניתן להסתיר דברים, אבל הם מתעלמים מכך, לא מייחסים לכך חשי-בות. מיגדל-העמק הפכה לפנינה בת-קופתי, וזה מה שקובע.

בכל זאת, אינך מנסה במי-צבך הבריאותי. האם זה נובע מחשש שיריביך ינסו לנגח אותך בגין זה?

האמת היא שבמיגדל-העמק לא נעשו ניסיונות לנגח אותי. אני דווקא זוכה בכך שחבקו אותי, ישאלו לשלוי-מי. אני לא אוהב לדבר על זה, אבל מי שירדע — יודע.

יצחק מודעי

אחר-כך, דלקת ברונ

יותר מדי. הרגשתי נבוך. אדם במצב כזה זקוק למעט פרטיות, לעידוד. למשל, מרדכי וירשובסקי טילפן אלי ועודד אותי. הוא, שעבר ניתוח דומה, הרגיע אותי: "אל תדאג אם אתה מר-גיש עייף, חלש. יש משברים בתהליך-ההחלמה. זה לוקח זמן."

במבט לאחור, מפריע לך שהציבור יודע פרטים על מצבי-בריאותך?

עצם הידיעה לא מפריע לי. אין לי עניין לשמור על בריאותי בסוד, וכשי-פורסם, שלא ביוזמתי, על הניתוח וטילפנו אלי — אישתי את עצם הידיעה. מה יש לי להתבייש? להיפך — אומרים שאחרי ההחלמה הקשה, התיפקוד שלך משתפר ללא היכר, ואתה כאילו נולד מחדש. כמה פוליטי-קאים את מכירה שנולדו בגילי מחדש? אה?

היכן אתה מותח גבול בין "זכות-הציבור-לדעת" לבין ה-מבוכה שנגרמה לך?

אין לי הגנות לפירסום מידע כללי, אם כי גם זה לא תמיד הכרחי. אינני מבדיל בתחום זה בין שר לבין חבר-כנסת מהשורה, בין שר וזטר לבין שר חשוב — לא, לא.

שמעתי שאתה התנגדו חר-יפנות לפירסום דוחות רפ-ריים.

אני דווקא לא רואה שום סיבה שלא לפרסמם, אבל בעצם לרופאים אסור לעשות זאת. זה נגד האתיקה הרפואית.

9